SPARTACIST

EK
8 Ekim 2025

Filistin
Anlaşmayı öldürün!

Beyaz Saray, 29 Eylül: Netanyahu ve Trump daha fazla sömürgeci boyunduruk için planlarını sağlamlaştırıyor. 10 Ekim: Gazzeliler ateşkes sonrası harap edilmiş Gazze'ye dönüyor.

Brandon/AP

Ali Jadallah/Anadolu

Gazze'deki soykırım durmalı. Ancak sadece aptallar Trump ve Netanyahu'nun Orta Doğu'ya barış getireceğini umabilir. 29 Eylül'de açıkladıkları plan, Filistin direnişinin tamamen teslim olmasını talep ediyor ve sadece daha ağır sömürge boyunduruğu öneriyor. Filistin yanlısı herhangi bir gözlemci için bu anlaşmanın ne kadar iğrenç olduğunu ve felaket getireceğini görmek kolay olsa da, ne yapılması gerektiğine cevap vermek çok daha zor. Filistin direnişi köşeye sıkışmış durumda. Gazze'deki insani durum giderek kötüleşiyor, İsrail'i askeri olarak yenmenin hiçbir yolu yok. Ve bu çatışmanın sona ermesi gerektiğine dair güçlü bir istek var. Dahası, tüm dünyanın Trump'ın arkasında saf tutması, son derece yoğun bir diplomatik baskı getirdi.

Yüzeyde, rehinelerin serbest bırakılması, teknokrat bir hükümetin kabul edilmesi ve silahsızlanma gibi büyük tavizler vermek, eziyeti sona erdirecek gibi görünebilir. Gerçekte bu, sadece İsrail'e Filistinlileri yok etmek için hareket özgürlüğü verecektir. 1982'de silahlı Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) savaşçılarının Lübnan'dan çekilmeye razı olduğunda olanlara bakmak yeter. Bu, Sabra ve Şatilla katliamlarının önünü açtı, FKÖ'yü marjinalleştirdi ve Oslo Anlaşmalarına zemin hazırladı. Yenilgiden geri çekilmek ve başka bir gün savaşmak için yaşamak bir şeydir. Ancak Gazze halkını İsrail'in tiranlığı karşısında savunmasız bırakmak başka. Tek ses olarak şunu söylemeliyiz: ***Teslimiyete Hayır!***

Sabra ve Şatilla tekrarlanmamalı!

® ALLIED PRINTING TRADES UNION LABEL COUNCIL NY NJ CT 752

Geriye yine şu soru kalıyor: Soykırımı nasıl durdurabiliriz? Trump her zamanki gibi yaygara ve tehditlerle dolu, anlaşmayı kabul etmezse Hamas'ı yok edeceğini vaat ediyor. Gazze'deki direnişin ağır darbeler aldığına şüphe yok, ancak iki yıl sonra hâlâ İsrail'in başına bela olmaya devam ediyor. İsrail, Hamas'ı konvansiyonel askeri yöntemlerle yenebilseydi, bunu çoktan elde etmişti. Filistinliler korkunç bir bedel ödedi, ancak İsrail ve hatta ABD de iki yıllık çatışmadan zarar görmeden çıkmadı. Doğru yere baskı uygulanırsa, İsrail ve ABD'yi soykırımı sona erdirmeye ve gerçek tavizler vermeye zorlamak mümkündür.

Burada, en acil sonucu verecek strateji, aynı zamanda Filistin'in kurtuluşu hedefini en iyi şekilde ilerletebilecek stratejidir. Bu strateji, soykırıma doğrudan destek veren veya uzlaşan hükümdarlara karşı dünya çapında işçi sınıfını harekete geçirmekten ibarettir. Bu basittir, ancak açıkça görülüyor ki henüz gerçekleştirilmemiştir. Bunun nedenini anlamamız gerekiyor.

İki yıl sonra hareket aynı yolda devam edip, basitçe bunun işe yaradığını iddia edemez. Gerçekleri doğrudan görmeli ve gerçek siyasi dersler çıkarmalıyız. Başından beri hareket iki yanılsamayla boğuşmaktadır ve bu yanılsamalar daha derin halk ayaklanmaları olasılığını engellemiştir. Birincisi, uluslararası haydutlar topluluğu ve onun hileli hukuk sisteminin bir şekilde Filistin lehine destek vermesi için baskı yapılabileceğidir. İkincisi, dünya çapında Filistin'e yönelik giderek artan bir destek dalgasının İsrail'i durduracağıdır. Temelde her ikisi de liberal ahlak normlarının soykırımı durdurmaya yeteceği şeklindeki yanlış inanca dayanmaktadır.

Diplomasi Çıkmaz Sokaktır

Aylardır, dünyanın dört bir yanındaki siyasi liderler İsrail'e karşı söylemlerini sertleştirmekteler. Eylül ayında, Birleşmiş Milletler soruşturma komisyonu İsrail'in soykırım eylemleri gerçekleştirdiğini "keşfetti". Bu arada, Batılı ülkeler birbiri ardına Filistin devletini "tanıdıklarını" ilan ettiler. Arap ülkeleri ise, İsrail'in ABD'nin kuklası Katar'ı bombalamasının ardından yumruklarını sallayarak "Yeter artık" dediler. Ne muhteşem bir namus gösterisi..!

Ancak Trump-Netanyahu basın toplantısının ardından, tüm bu diplomatik tavırların ve gösterişli sözlerin tamamen alaycı ve anlamsız olduğu ortaya çıktı. Dünya liderleri birbiri ardına Donald Trump'ı övdü ve kendisi ile Tony Blair'i Gazze'nin padişahları olarak öneren hastalıklı planlarının uygulanması çağrısında bulundu. BM Genel Sekreteri António Guterres ve İspanya'nın "Sosyalist" başbakanı Sánchez'den, Katar Emiri ve Çin Komünist Partisi'ne kadar neredeyse oybirliği ile destek verildi.

Tek bir hamlede, herkesin Filistin meselesinde gerçekte nerede durduğu netleşti. ABD'nin müttefikleri ve kuklalarının diplomatik gürültüsü, en önemli anda Filistin direnişini izole etmek için yapılan büyük bir manevraydı. Küresel Güney'in liderleri ise, iş ciddiye binince, ABD ve İsrail suçlarını işlerken uzaktan izlemekten memnun olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Filistin çatışmasına aşina olanlar için bunların hiçbiri sürpriz olmadı. Asıl soru, Filistin hareketinin teslim olmayı talep eden bu yekpare diplomatik cepheye nasıl tepki vermesi gerektiğiydi. Diplomatik oyunu mu oynamalı, yoksa uluslararası toplumun ihanetini ifşa mı etmeliydi?

İslami Direniş Hareketi (Hamas), Trump'ın anlaşmasına verdiği yanıtta ilk seçeneği tercih etti ve "Arap, İslami ve uluslararası çabaları ve ABD Başkanı Donald Trump'ın Gazze Şeridi'ne yönelik savaşın durdurulması, esirlerin takası, yardımların derhal girmesi, Gazze Şeridi'nin işgalinin reddedilmesi ve Filistin halkımızın buradan sürülmesinin reddedilmesi yönündeki çabalarını takdirle karşılamaktadır" açıklamasını yaptı. Açıklamada anlaşmanın bazı yönleri kabul edilirken, diğerleri hakkında sessizlik korundu. Hamas'ın Trump'ın ültimatomuna açıkça gösterdiği hoşgörünün, gerçek tavizlere yol açıp açmayacağı henüz belli olmasa da bu cevap, Hamas'ın yaklaşımındaki ölümcül bir kusuru şimdiden ortaya koyuyor.

Sorun, Hamas'ın anlaşmanın belirli yönlerini müzakere etmeyi kabul etmesi ya da boş diplomatik dalkavukluk girişimleri değil. Aksine, kullandığı uzlaşmacı dil, daha derin bir sorunun belirtisi. Hamas, İsrail'i diplomatik olarak izole etme çabasında, esasen diğer rejimlere, özellikle Arap dünyasındaki rejimlere karşı insaflı davranıyor. Bu, tutarlı bir nitelik olmuştur. 7 Ekim'i planlamasından bugünkü taktiklerine kadar Hamas, diplomatik manevralarla Arap rejimlerini İsrail'in etki alanından söküp kendi kampına çekmeye çalışmıştır.

EKL'nin Türkçe Yayınları iclfi.org/tr

Penney/AFPTV

Diwan of the State of Qatar/Anadolu

Sol: 9 Eylül'de Katar'ın Doha kentinde Hamas müzakerecilerini hedef alan İsrail hava saldırılarından yükselen duman. Sağ: İsrail bombardımanında ölen Hamas liderleri ve Katarlı polis memurunun cenazesi.

Bu, Yaser Arafat yönetimindeki Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) kullandığı stratejinin aynısıdır. Akıllıca değil, aksine felaket getirici bir stratejidir. Öncelikle ümitsizdir. Bu rejimler bazen direnişe meyilli olsalar da bunun tek nedeni kendi halklarının nefretinin ayaklarının altında yandığını hissetmeleri ve Filistin yanlısı duyguları kontrol altına alma ihtiyacında olmalarıdır. Ne kadar eğilseler de nihayetinde yozlaşmış iktidarları ABD'nin desteğine dayanmaktadır — başka seçenekleri kalmadıkça efendilerinin kırmızı çizgilerini aşmazlar. İkincisi, Filistin hareketinin Batı Asya'daki en güçlü kozunu kurban ediyor: kitlelerin, yöneticilerinin Siyonizmle uzlaşmasına duyduğu kızgın öfke.

Filistin yanlısı duygular, Cezayir'de Filistin'e savaşmaya gönderilmeyi talep eden gençlerden, silahlı kuvvetler içinde İsrail'e savaş ilan etmek isteyen eğilimlere kadar, Arap dünyasında çok derin. Filistin direnişinin Mısır, Ürdün ve Türkiye halklarına, kendilerini yöneten emperyalist yanlısı diktatörlerin zincirlerini kırıp Gazze'ye yardım etmeleri için yaptığı çağrıların büyük bir siyasi çalkantıya yol açacağına şüphe yoktur. Bu, potansiyel olarak bölgedeki güç dengesini değiştirebilir. Trump ve dalkavukları bu tehlikenin tamamen farkındadırlar ve bu, çatışmayı mümkün olduğunca çabuk İsrail lehine sonuçlandırmayı sabırsızca istemelerinin nedenlerinden biridir. Ancak Hamas, nefret edilen rejimler üzerindeki ***baskıyı artırarak*** bu zayıflığı kullanmak yerine, onlara hak etmedikleri övgüler yağdırıyor ve müzakereler için onlara güveniyor.

Bu noktalar en çarpıcı şekilde Müslüman dünyasının Amerikan yanlısı rejimleri için geçerli olsa da, daha genel olarak Küresel Güney'in geri kalanı ve Batılı ülkeler için de geçerlidir. Dünya çapında emekçi kitleler, soykırımı durdurmak ve ABD emperyalizmini uzlaştırmak için harekete geçmeyi reddeden yöneticileri tarafından giderek daha fazla sömürülmektedir. Bu yöneticiler Filistin'i desteklemeye yönlendirilemezler. Ancak ezilenlerin güç gösterisiyle önemli bir taviz verebilirler. Sınıf mücadelesinin tarihi bu konuda çok nettir: ezenlerle iyi geçinmek hiçbir şey elde etmez.

Yöneticilerinin Filistinlilere yardım etmeye ikna edilebileceği gibi yanlış fikirler besleyen ve kitlelerin duyularını körelten diplomatik taktikler reddedilmelidir. Bu, her türlü diplomasi veya uzlaşmayı reddetmek anlamına gelmez. Ancak bu tür taktikler kullanıldığı ölçüde, ezilenlerin emperyalizme karşı mücadelelerini ilerletmeyi ve siyasi bilinçlerini yükseltmeyi amaçlamalıdır.

Hareketin Gerçek Durumu

İsrail'in Küresel Sumud Filosuna müdahalesinin ardından, dünya çapında protestolar patlak verdi. Bunların en önemlisi İtalya'da oldu, burada genel grev yüz binlerce kişiyi sokaklara döktü. Bu başarılı seferberlikler, dayanışma hareketindeki birçok kişinin Filistin için rüzgârın döndüğünü coşkuyla ilan etmesine yol açtı. Gerçekte ise, hareket görünüşte olduğundan çok daha müşkül bir konumda bulunuyor.

Birçok Batı ülkesinde, İsrail'e karşı ikiyüzlü söylemler ve büyük ölçüde anlamsız olan Filistin devletinin tanınması, Filistin'e kitlesel ana akım desteği için siyasi alan açtı. Almanya'da, Sol Parti'deki Siyonistlerin Filistin için protesto etmeleri birdenbire kabul edilebilir hale geldi ve hatta savaş çığırtkanı Şansölye Merz, İsrail'e silah sevkiyatını durdurabileceğini iddia etti. Avustralya'da, İşçi Partisi Başbakanı Albanese, yıllarca İsrail'in sadık bir dalkavuğu olduktan sonra, birdenbire Filistin yanlısı itibarının bir kısmını hatırladı. Filistin'e destek göstermenin giderek daha kabul edilir hale gelirken, her iki ülkede de, en büyük protestoların 7 Ekim'den neredeyse iki yıl sonra gerçekleşmesi tesadüf değildir.

Tabii ki, çok sayıda insanın Filistin için protesto etmesi iyi bir şeydir. Ancak bu hareketlerin niteliğini anlamak önemlidir. Genel olarak, yükselen bir anti-emperyalist dalganın ortaya çıkışına tanık olmuyoruz. Daha ziyade, eski sol-merkez partilerin hayal kırıklığına uğramış destekçilerinin, bildikleri ve sevdikleri dünyanın Donald Trump ve başkaldıran sağın darbeleri altında parçalandığını görünce harekete geçişini görüyoruz. Bu dinamik, birçoklarını daha radikal dersler çıkarmaya itecek olsa da, bu hemen gerçekleşecek bir süreç olmayacaktır. Bu arada, Batı'daki Filistin yanlısı hareket, kendilerini giderek daha güçsüz ve işçi sınıfından izole hisseden sol-liberal güçler tarafından hâlâ domine edilmektedir.

Hareketin kitlesel siyasi grevler karakterini aldığı İtalya'da bile, hareketin gücünü ve hatta proleter karakterini bile abartmak yanlış

Spartaco

Roma'da kitlesel protesto, 4 Ekim. Pankartta "Soykırımın suç ortağı hükümeti devirin!"yazıyor.

olur. Biz bu grevleri memnuniyetle karşılıyoruz, aynı zamanda gerçek şu ki İtalyan işçi sınıfı Filistin meselesinde çok bölünmüş durumda. Birçoğu, on yıllardır İtalyan işçileri için hiçbir şey yapmayan sendikaların birdenbire Filistin için çok gürültü çıkarmasına öfke duyuyor. Bu, sadece İtalya'da değil, tüm Batı'da bir karşı tepki dalgasının temelini oluşturuyor. Dahası, son grevlerin gücüne rağmen, gerici Meloni hükümeti, yakın zamanda önemli bölgesel seçimlerdeki iki zaferin de gösterdiği gibi, güçlü konumunu korumaktadır.

Almanya, Avustralya, İtalya veya Batı dünyasının başka herhangi bir yerinde olsun, sol, giderek artan sosyal izolasyonunu büyük ölçüde inkâr etmektedir. Bu nedenle, işçi sınıfını Filistin davasına kazanma yolunda neden daha fazla ilerleme kaydetmediğini anlamaya bile başlayamamaktadır. Gerçek şu ki, birçok işçi, sosyal koşullarının her geçen gün kötüleşmesini izlerken, kendini beğenmiş solcuların ahlaki olarak neyin doğru olduğuyla ilgili nutuklarından bıkmış durumda. Solun işçi kitleleri arasında gerçek bir etki yaratabilmesi için, erdem sinyali verme çabalarını ve boş sembolizmi terk edip, ezilenlerin materyal çıkarlarını ilerletmek için mücadele etmesi gerekiyor.

Bu genel olarak doğrudur, ancak Filistin meselesi söz konusu olduğunda şiddetle ortaya çıkmaktadır. Gazze'deki soykırıma karşı sayısız sembolik eylem gerçekleştirildi, ancak çok azı Siyonistlerin savaş çabalarına önemli materyal zarar verebildi. Endüstriyel işçi sınıfından başlayarak bu tür darbeler vurabilecek sosyal kesimler genellikle umutsuzca geri kalmış olarak görmezden geliniyor. Bu tutum doğal olarak onları Filistinlilerin tarafına çekmeye yardımcı olmuyor.

İtalya'nın Cenova ve Yunanistan'ın Pire limanları gibi radikal militanların hâlâ etkisi olan birkaç stratejik sendikada, ara sıra yapılan sembolik eylemler çoğu solcunun kendinden geçmesine yetiyor. Ancak gerçek şu ki, en solcu ve militan sendikalar bile, hükümetlerinin soykırıma ortaklığını kesin olarak durdurmayı amaçlayan bir mücadele örgütlememişlerdir. Bunun nedeni, sendika militanlarının ahlaki yetersizliği veya bireysel cesaret eksikliği değil, kusurlu siyasi anlayışlardır.

Kararlı bir sosyal ağırlığa sahip ve hükümetleri İsrail'e verdikleri desteği kesmeye zorlayabilecek bir Filistin hareketi inşa etmek için, işçi sınıfının çoğunluğunu bu dava için mücadele etmeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız. Bu, soyut bir insan ahlakı temelinde değil, işçi sınıfının kendi ülkesinde sömürülmesi ile emperyalizmin uluslararası suçları arasında kopmaz bir bağ olduğu için yapılabilir. İşçiler, sosyal koşullarını iyileştirmek için soykırıma göz yuman veya katılan kendi yöneticilerine karşı koymalıdır. Aynı zamanda işçileri kendi ülkelerinde ucuza satan işçi liderleri, Filistin için sadece sembolik eylemler düzenleyebilenlerdir. Mesele şu ki, işçi sınıfının kendi ülkesinde başarılı bir mücadele vermesi, Filistin meselesini ön plana çıkarmalıdır, tıpkı Filistin mücadelesinin işçilerin kendi ülkesindeki mücadeleleriyle bağlantı kurması gerektiği gibi.

Filistin yanlısı devrimciler, hareketin içindeki birçok kişinin hayali ve çılgın coşkusunu dizginlemeli, duruma soğukkanlılıkla bakmalı ve sol ile işçi sınıfı arasındaki uçurumu kapatmak için sıkı bir mücadele vermelidir. Filistin için işçi sınıfının harekete geçmesi için yapılan her çağrı, çalışma koşullarının iyileştirilmesi için somut taleplerle bağlı olmalıdır. Bunu yapmayı reddeden sendika liderleri keskin bir şekilde ifşa edilmelidir. İşçi sınıfını harekete geçirmek en kolay yol değildir; sabırlı ve sistematik bir çalışma gerektirir. Ancak mücadelenin sonucuna belirleyici bir etki yapabilecek tek yol budur.

Önümüzdeki Yol

Trump-Netanyahu anlaşmasını geçersiz kılmak ve Filistin yararına bir ateşkes dayatmak istiyorsak, zorlu gerçeklerden yola çıkmalıyız. Stratejik ilkelerimiz, kendi çıkarlarına hizmet eden ahlaki doğruluk ya da sosyal medyada iyi görünen şeylerle değil, ***Filistinlilerin mücadelesini gerçekten ilerletecek*** öğelerle belirlenmelidir.

Net olmalıyız. Büyük güç diplomasisi Filistinliler için hiçbir zaman işe yaramadı ve asla yaramayacak. Aynı zamanda liberal dayanışma hareketleri de başarısız oldu. Mevcut dinamikleri değiştirmek istiyorsak, gerçek bir gücü devreye sokmamız gerekiyor. Bu güç, Arap dünyasında ve diğer her yerdeki emekçi kitlelerin içinde yatmaktadır. Ancak bu gücün zincirlerinden kurtulması gerekir. Bunun gerçekleşme ihtimali için, liberalizmin etkisiz araçlarını bir kenara bırakmalı ve sınıf mücadelesinin ilkelerini ve yöntemlerini özümsemeliyiz. Filistin'in kurtuluşunu ancak bunlar sağlayabilir.

—8 Ekim

Enternasyonel Komünist Liga (Dördüncü Enternasyonalist)

İletişim ve abonelik için:

spartacist@spartacist.org • iclfi.org • 𝕏 SpartacistICL
ICL, Box 7429 GPO, New York, NY 10116, USA